

По стъпките на Пауло Фрере („Аз не разбирам човешкото съществуване, и борбата, необходима за неговото подобряване, извън надеждите и мечтите“), Дейвид Хикс (David Hicks, 1997) идентифицира девет основни източника на надежда: природата; животът на другите хора; колективните усилия; визионерите; вярата и надеждата; човешкото творчество; ментори и колеги; усещането за собствения „аз“; връзките между хората. Последните два източника ни напомнят за важността на себеусещането, на вярата в собствените способности и културни права като реална основа за развитието на положителни взаимоотношения и диалог.

Към споделена от всички културна програма за социална интеграция?

Дебатът за културните права е основен момент в дейността на местната власт за реализиране на социалната интеграция. Пример за определяне на културни права, които се припокриват с целите на Проекта за образователен театър за родители роми, се предлага от Обществения съвет на Сена-Сен Дени:

„Всеки човек има право да се възползва от културните богатства на човечеството.

Всеки има право да бъде представен в културния живот.

Всеки има право да участва в подготовката и реализирането дейности в културната сфера.

Всеки има право на зачитане на собствената културна идентичност.

Създателите и изпълнителите на културни иновации имат право на справедливо заплащане.

Всички общества имат право да защитават своето културно наследство и творчество.“

Дебатът около културните права доведе до приемането на Програма 21 за Културата на Четвъртия форум на органите на местната власт в Барселона, 7-8 май 2004. Програмата е основана върху 16 принципа. Един от ключовите принципи (10) свързва културата и устойчивото развитие като постановява, че :

„Утвърждаването на културите и политиките, които подкрепят тяхното признаване и жизненост, е съществен фактор за устойчивото развитие на градовете и териториите и за неговото човешко, икономическо и социално измерение. Централната роля на общест-